

Pirmas skyrius

Meškiukas jūroje

Pedingtonas pabudo staiga ir kelis kartus sumirksėjo, kad akys priprastų prie vakaro šviesos, tada suglumęs dėbtelėjo į laimerio „Karenia“ denį.

Nors ir žinojo, kad tai visiškai neįmanoma, nes iki Anglijos dar turėjo plaukti dvi dienas ir buvo gerokai per toli nuo trisdešimt antrojo Vindzoro sodų namo Londone, meškiukas galėjo prisiekti, kad ką tik jį kažkas šaukė vardu, tarsi ne vien ponas Braunas, bet ir kiti šeimos nariai – ponia Braun, Džonatanas, Džudė ir, žinoma, ponia Berd.

Paprastai Pedingtonas mėgdavo sapnus. Kai kada jie būdavo itin ryškūs ir įdomūs, ypač po sočių ponios Berd vakarienių. Tačiau dabar, pasidairęs po tuščią didžiojo laivo denį, jis ėmė manyti, kad šis sapnas pasirodė pernelyg tikroviškas.

Tokiu metu besileidžiančios saulės šviesa šelmiškai žaisdavo šešėliais ir dauguma kitų keleivių vis dar stoviniavo apačioje, net ir draugiškas stiuardas, vilkintis baltu chalatu, vaikštinėjo netoliese. Pedingtonas jau bepradedęs gailėtis, kad sudorojo antrą lajinio pudingo porciją, kurią virėjas vakare paruošė specialiai jam.

Stabtelėjęs įmerkti letenėlės į marmelado indelį, jis tvirčiau užsitraukė bajinio paltuko gobtuvą ir vėl susmego į gulimąjį krėslą. Staiga atkreipė dėmesį į šalia stovinčią didelę skardinę su užrašu KREKERIAI – PONO BRAUNO NUOSAVYBĖ, SKIRTA KELIONEI.

Pedingtonui patiko krekeriai, ypač padengti storu marmelado sluoksniu. Tad netrukus vakaro tylą nutraukė tolygus kramsnojimas.

Kelionė į Gūdujų Peru, kur vyko tetos Liusės gimtadienio šventė Limos pensininkų meškų namuose, buvo ilga ir maloni. Vis dėlto dabar, kai jau buvo

beveik sugrįžtas atgal pas Braunų šeimyną, Pedingtonas ėmė nekantrauti, kada galės pasimatyti su visais senais savo draugais. Akimirką pagalvojęs, jis nusprendė, kad tai ir būsianti neįprastai tikroviško sapno priežastis.

Sotūs ir skanūs pietūs, jūros dvelksmas ir tolimas ritmingas variklių gaudesys kažkur apačioje – visas šis derinys veikė raminamai. Netrukus meškiukas vėl kietai įmigo, ir jo nepažadino net krekerio dunkstelėjimas. Šis išslydęs jam iš letenos nuriedėjo per denį link špigato – angos vandeniui nutekėti.

Pedingtonas nenumanė, nei kada tai atsitiko, nei kiek truko, bet staiga jis suprato atsidūręs dar viename sapne, ir, jo nuostabai, šis vėl buvo susijęs su Braunais.

Sapnas buvo netgi ryškesnis už pirmąjį.

Viskas prasidėjo, kai jis nurideno krekerį nuo stachios kalvos netoli Vindzoro sodų. Užuot sutrupėjęs ar nuvirtęs ant šono, sausainis nusileido žemyn ir iškart pradėjo riedėti meškiukui iš paskos. Maža to, su kiekviena sekunde jis vis didėjo, todėl ėmė ridentis dar greičiau, kol galiausiai Pedingtonas apsižiūrėjo, kad bėga Portobelo keliu tarp turgaus prekystalių kiek tik kojos neša.

Visą tą laiką meškiukas, nors ir nematė Braunų, aiškiai girdėjo jų balsus, šaukiančius jį vardu.

Ir tada nutiko blogiausia. Viena akimirką jis bėgo keliu šluostydamasis kaktą ir neramiai dirsčiodamas per petį į atsivejantį krekerį, o kitą jau stovėjo didžiulėje sirupo baloje. Kuo labiau Pedingtonas stengėsi ištraukti kojas, tuo sunkiau darėsi, kol staiga pabudo iš miegų ir suprato gulįs ant denio, beveik visiškai išpainiojęs į savo bajinį paltuką.

Kai pagaliau išsilaisvino, Pedingtonas nustebo išvydęs, kad viena jo letenėlė įstrigusi marmelado indelyje, be to, iš susijaudinimo jis buvo apvertęs krekerių skardinę ir nemažai jų gulėjo pabirę ant denio.

Šią didelę skardinę atsisveikindama dovanojo teta Liusė prieš pat jam išplaukiant atgal į Angliją.

Nors meškiukas jau daug kartų gardžiavosi šiais krekeriais, dar buvo likę keli jų sluoksniai. Pedingtonas neketino prarasti nė vieno krekerio kelionei nesibaigus, todėl kelias sekundes paskubomis rinko juos nuo denio.

Paėmęs paskutinius krekerius, meškiukas staiga sustingo ir įsispoksojo į penkias labai pažįstamas figūras denyje, ką tik išlindusias iš šešėlio netoli laivagalio.

Jis net nespėjo sumirksėti, o jie ėmė it pašėlę mojuoti ir artindamiesi šaukti vardu.

Pedingtonas kelis kartus susignybo kailiuką – ar tik vėl nesapnuoja? Tada pasidairė, kur pasislėpti, greitai viena letenėle atgal į stiklainį sumetė marmelado likučius, kita uždėjo krekerių skardinės dangtelį ir akimirksniu išsmuko pro duris netoliese.

Po kelių akimirkų jis pasirodė kitoje laivo pusėje, paskutinį kartą apžvelgė denį, ar daugiau niekas jo neseka, tada stabtelėjo prie kitų durų, virš kurių buvo nupieštas raudonas kryžius ir didelėmis raidėmis užrašyta: LAIVO GYDYTOJAS.

Pedingtonas iš esmės buvo drąsus meškiukas ir, kai atsitikdavo kas neįprasto, dažniausiai stengdavosi pats vienas viską išsiaiškinti, tačiau pastarųjų kelių

minučių įvykių, rodės, neįmanoma suvokti, todėl jis troško su kuo nors pasitarti.

Laivo gydytojas gerokai nustebo, kai atsidarė durys ir į kajutę įžengė Pedingtonas.

– Ar esi susitaręs, meškiuk? – žvaliai paklausė jis.

Pedingtonas pastatė savo daiktus ant grindų ir, pasisukęs užrakinti durų, prispaudė leteną prie lūpų. Dėl kailio buvo sunku nuspręsti, ar meškiukas išblyškęs kaip drobė, bet jo nosies galiukas ir stovėsena gydytojui sukėlė tokį įtarimą, kad jis pašoko iš vietos.

– Dieve! – sušuko jis. – Po galais, kas nutiko?

Pedingtonas perėjo per kajutę ir susmuko ant kėdės priešais gydytojo stalą.

– Nemanau, kad tai galas, – grėsmingai atsakė jis, susirūpinusiu žvilgsniu dirščiodamas per petį.

Gydytojas vėl atsisėdo ir nervingai pažvelgė į Pedingtoną.

– Na, atrodo taip, lyg ką tik būtum išvydęs vaiduoklį, – pamėgino pajuokauti.

– Taip ir yra, – patvirtino Pedingtonas, kuriam saugioje apšviestoje kajutėje kiek atlėgo širdis. – Netgi penkis!

– Penkis? – pakartojo gydytojas. – Aišku. Manau, turėtum man apie tai papasakoti.

– Gerai, – giliai įkvėpdamas susikaupė Pedingtonas. – Tai atsitiko netrukus po to, kai mane persekiojo krekeris.

– Tave persekiojo *kas*? – nesuprato gydytojas.

– Krekeris, – kantriai pakartojo Pedingtonas.

Gydytojas nervingai ir gana garsiai nusijuokė.

– Ar tu tikras, kad tai buvo ne traškutis ar keksiukas? – paklausė jis.

Pedingtonas dėbtelėjo į gydytoją.

– Tai buvo krekeris, – patvirtino iškeldamas skardinę. – Taip parašyta etiketėje. Man juos padovanojo teta Liusė. Jis iškrito iš skardinės ir vijosi mane iki pat Portobelo kelio.

Gydytojas pažvelgė į Pedingtoną, tada į kajutės duris, tarsi matuodamas atstumą. Nors plaukdami laivu jiedu kelis kartus buvo susitikę, iš tikrųjų kalbėjosi pirmą sykį, o dėl budraus ir įdėmaus Pedingtono žvilgsnio jam darėsi nesmagu.

– Tai per visą Portobelo kelią tau iš paskos sekė krekeris? – kuo ramesniu balsu pakartojo gydytojas.

– Taip ir buvo, – atsakė Pedingtonas, patenkintas, kad gydytojas pagaliau suprato. – Iš pradžių krekeris buvo mažas, bet vėliau vis didėjo. Kol galiausiai nebegalėjau pajudinti letenų.

– Negalėjo pajudinti letenų, – pakartojo gydytojas rašydamas.

– Atrodė, lyg ant jų pakabinti švininiai svarmenys, – toliau kalbėjo Pedingtonas.

– Švininiai... svarmenys... – toliau rašė gydytojas. – Gerai. Pažiūrėsiu, gal padės skystas tepalas.

– Ak, ačiū, labai jums dėkoju, – linksmi tarė Pedingtonas. – Dabar man geriau. Matot, netyčia įlipau į marmeladą ir viena letena įstrigo stiklainyje.

Laivo gydytojas nusiėmė akinius, papūtė į juos, tada pažvelgė pirma į ištiestą meškiuko leteną, o paskui į išblizgintas grindis, kur gulėjo keli marmelado gabaliukai, nukritę Pedingtonui skubiai įėjus.

– Ar vėliau dar kas atsitiko? – bjaurėdamasis paklausė gydytojas.

Pedingtonas linktelėjo.

– Aš mačiau visus Braunus! – iškilmingai pranešė meškiukas.

– Braunas? – pakartojo gydytojas, abejodamas, ar gerai išgirdo. – Ar tikrai kažkas braunasi?